

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG

BUREAU & REDACTIE:
DRUKKERIJ COLLE
 Regulierewal (Stadsdorp)
 — TONGEREN —
 Postbus N° 4555. — Telefoon 12.

AANKONDIGINGEN.

Elke par regel fr. 1,00
 Alleen Alleen en Provincie-
 nieuws, volgens overeenkomst
 KLEINE AANKONDIGINGEN:
 Van 1 tot 4 regels fr. 2,00
 Elke regel meer fr. 0,75

Opvoeding

DUTR. MAAR GOED!

„Thuis zijn wij zeven kinderen.
 Maar is hier op haren schat.
 Vader ook, maar soms toch zegt hij:
 „Zeven hoppers kosten wat!“

Meer licht hem dan eens tegen:
 „En ze zegt: „Ja, lieve man,
 Daarvan weet ik mee te praten.
 „Onderdind er alles van!“

Komen stoppen, jakkes naaien,
 Hier een cheur en daar een gat,
 Nieuwe knieën in de broeken
 Nu is 't dit — en dan is 't dat!“

„Ja, sneekt vader dan, en 't eten!
 Kijk, ik had het nooit geloofd,
 Zeven hoppers eten iemand
 Bijna de coren van het hoofd.“

Maar toch zeg ik dikwijls dat ik
 Niet smag, hértje missen zou.
 Zou 't ge 't ook niet droevig vinden,
 Zou 't van zeven zes werd, vrouw?“

Meeder schudt dat 't hoofd en fluitert
 Met een stem zoo lief en zoet:
 „God, laat 't zevenal om houden
 Zijn ze ons duur, ze zijn ons goed!“
 P. LOUWERSE.

Carnaval en Wagenschip

DE SCHIPWAGEN VAN

AKEN-TONGEREN-ST-TRUIDEN.

Beschrijving van Tacitus.

De eerste vermelding van den Car of
 Chap-naval (schipwagen of wagenschip) (1)
 staat bij Tacitus. Als hij van zekere stam-
 men van Germanen komt te spreken, zegt
 hij, „de allemaal Nerthus, dat is de moe-
 dergode, aanblijven en peizen dat zij in
 menscheleke zaken tusschen komt, en van
 het ene volk naar 't andere rijdt. Er ligt
 in een eiland in den Oceaan een onbetreden
 woud (2)“, zegt hij verder, „en daarin
 een gewijde wagen met een huif daarover;
 den offeraar alleen staat het toe dien wa-
 gen te genaken. Die offeraar wordt re-
 wanner, wanneer de godinne in haar heilige-
 daad aanwezig is, terwijl het van knien
 voortkroegend wordt. komt hij, met veel be-
 lieghed, daarachter gegaan. Dan zijn
 het dagen van leute, en 't is overal zee:
 Al wie er komt wordt aan tafel gezet. „
 Vechten is uit, de wapens liggen stil;
 geen lier of 't is wegzekend. Dan en dan
 allen weten ze van rust en vrede te spre-
 ken; dan alleen beminnen ze die. En dat
 dunkt 't 't de offermeester de godin, die
 genoege heeft van haar verkeer bij de
 menschen, wederom in haar tempel doet.
 Soffens worden de wagen, de huif, en wilt
 zij het relovien, de godheid zelf in een
 afgelegen waterplas afgespoeld. 't Zijn lij-
 fcligen die dat doen moeten, en nader-
 hand worden ze in datzelfde water ver-
 smoold. Vandaag die verhalen schrik en die
 zalige onwetendheid van een zaak, die zij
 naar aanschouwen om kort nadien te ster-
 ven.“

Voortleven van heidense gebruiken.

„Dat vertelt Tacitus, die om Christus tijd
 leefde, en die van iedereen nog al geloofd
 wordt nonens zulke zaken. Aldus weten
 wij van welk een onzalig bijgeloof, de ge-
 zegende Godsendelingen ons verlost heb-
 ben.“

Apulejus en Lactantius spreken van dat-
 zelfde omvaren met een wagenschip, bij de
 Romeinen, ter eere van Isis. (3).
 „Ja maar, met Christen te worden verlo-
 ren de oudere Vlamingen den lust niet naar
 die Carnavaalfeesten die toen zeker een nu
 verloren Dietschen naam droegen.“

Eng samens wagenschip: Aken-Maastricht-
 Looen-St-Truiden.

Om de jaren 1133 werd er in een boot
 de Iude (Cornelmünster) een schip zet-
 merd met raden of wielen voorzien en
 van menschen naar Aken getrokken, van
 daar naar Maastricht, waar men er mast
 en zeil op zette, en er naar Tongeren en
 Looen mee trok Overal waar het tuukwam
 om stand hield was het feest; het volk
 opende de stadpoorten en ging het te ge-
 me. De wevers moesten het trekken, en
 daar werden alle denkbare soorten van
 baldadigheid bij bedreven; trouwens op
 veel 't heidense wijze, zoals de lieden,
 dan relik nu, zoo wel schijnen onthouden
 te hebben. De geestelijken ijverden darte-
 gen: de wereldlijke overheid zag de zaak
 met toezienheid aan, tot dat alles eindig-
 de in een bloedige vechtpartij, zoals te
 lezen staat in de Chronik van St-Truiden,
 geschreven door den Abt Rudolf, in het
 13e boek. (4)

Schipwagens tot in de 16e eeuw.

In de wetten van de stad Uim, in Teieren
 staat een verbod, van St-Nicolaus avond,
 1530, dat vertaald aldus luidt:
 „Item menen zal zich meer, hetzij
 bij dag, hetzij bij nacht, verpoeten, ver-
 kleeden, noch eenige vastenavondkieren
 aantrekken, ook zich van het omvaren met
 den vloeg en met het schip onthouden, op
 straffe van 1 gulden.“

Niettemin staande de straf van een gul-
 den, en de tre gere vermaningen van Kerk
 en staatsverboden voor het wagenschip of
 de schipwagen met Vastenavond altijd
 voort. De afgeuden en afgedinners, waaraan
 het volk niet meer geloofde, werden in den
 wagen verbeeld door verpoeten, vermom-
 de, gemaskerde en verkleede lieden. Ron-
 dom lieren er, „hoe zal ik ze heeten —
 menschen (?) in beestenvellen en met
 staarten en horens aan, enz. Immers, zoo
 werden de lieden en ve, die de godheid
 eertijds als toegewijd, aanzien waren.“

Moderne losbandigheid.

Verdere broosheid, die hier natuurlijk
 niet ter sprake komt, werd daarbij ten
 overvloede, — en altijd voort, — bedreven,
 bijzonder in deze landen, waar men inder-
 daad de vastenavondkieren, en dat in
 schep gedaante, in de steden niet zeld-
 veren. De reden van de wielen aan het schip
 is dat de godheid gewaand werd dat zij
 over en door alles ging, zoo wel te water
 als te lande.

Zoodat de Carnavaal, volgens die manier
 van nittig, een paar heidensche ding, is
 door en door, en bij ons Christenen, zelfs
 geen Vlaamse, nam meer heeft. Mocht
 de zaak ook zoo vreemd worden als de
 naam! Intusschen werden ze eertijds
 dien afgedinners in 't voorjaar ruit, als
 het openaardig weder werd, en de darsle
 weer ontwaakte en in 't leven kwam. Daar-
 om ook was het eertijds Carnavaal van
 Driekonigen tot aan Vetten Donderdag,
 later van Quinquagesima of Vetten Zondag,
 tot denzelfden Vetten Dinsdag, die nu al-
 leen met recht den naam draagt van Vas-
 tenavond.

GUIDO GEZELLE.

Toelichtingen bij Carnaval en Schipwagen

EEN UITBAESTING VAN HEIDENDOM IN DE 12e EEUW.

Betekenis van het woord Carnavaal.

1. Zoodat men hierover ziet, leidt Guido
 Gezelle het woord Carnavaal af van de twee
 rechte termen car naval. En volgens
 de laatste gezegden der woordafleide-
 ring, blijkt hij wel gelijk te hebben. Zoo
 schrijft Vercoillie in zijn Etymol. Woer-
 denboek der Nederl. Taal, 2e uitg. (1925):
 „Carnavaal: in alle Europeesche talen;
 — eelicht uit een Noordfransch, car (de car)
 naval di wagenschip of schip op wielen, een
 onbetrekkelijk te lande van alle lentepo-
 schten. Vergelijk Middelvroederlandsch:
 blaue wente (blauwe schuit), Hooftuutsch:
 Vareschiff. In Italia. Spavie, Roemeen
 onderling het allerlei volksetymologische
 vormingen, bij voorbeeld Italiaansch
 carnovale, carnevale, carnelesca.“

Wij gaven heel deze tekst, om te toonen
 dat men aan het Italiaansch gedant heeft.
 Inderdaad is een kerkelijk document van
 kiliaan van 1130 wordt de Zondag van quin-
 quagesima ook genoemd Carnevale (Mu-
 nitoral. Antik. It. I, medii aevi, t. IV, p. 870)
 enz. Nu is de volksetymologie, dat woord
 gaan ontbinden in carnae dijs vleesch en
 vale, waarve, dus „vaarwel o vleesch.“ Dit
 is het standpunt van den grooten schitter-
 Byron, en zelfs van het grote Woorden-
 boek der Nederlandsche Taal (2e dl., 2e
 stuk bewerkt door C. Knuttel, 1916), dat
 steunt op een „uitverrij“ betoog van Mur-
 ray. Maar reeds Ducange verwerpt „dezen
 uitleg (sed id etymon non probat Octav.
 Ferrarius), schreef hij).“

Beter is de splitsing in carnae dijs vleesch
 en vale dijs verlichting, vertroping (uit
 het Latijn caro en levare), hetgeen wijst
 op het voorwonder der vastenavondfees-
 ten, die zoogezegd afwisseling voor het
 menscheleke leven beoogen.

Maar het groot bezwaar voor dezen uitleg
 is dat ook deze etymologie niet wijst op
 de uiterlijke kenmerken van de vasten-
 avondfeesten. De uitleg van Gezelle,
 van Vercoillie, enz dient dus onthouden te
 worden.

2. Het eiland in de zee.

De ligging van het eiland door Tacitus
 bedoeld is niet uitgemaakt. Men heeft lang
 gemeend dat het Rügen was, doch deze
 localiteering wordt verworpen door Grimm
 en anderen. Mülholfen denkt dat het een
 eiland in de Elbe zou geweest zijn, waar
 zich nu Hamburg bevindt. (Deutsche Alter-
 thumskunde, IV, p. 473, 1920).

3. Andere wagenschepen.

Men mag de Egyptische godheid Isis niet
 verwarren met de Nerthus der Germanen.
 (Zie desangende Grimm, Deutsche My-
 thologie, de Aufl., p. 213). Overigens meer
 dan Isis godheid en bij verschillen de vol-
 keren werd door het omvaren met een
 wagenschip vereerd. (Zie by. Pancoucke,
 Atlas de la Germanie de Tacite, Paris, 1821,
 platen 9 en 10).

1. Maar in 1133 in onze streek?

Nochtan er is geen twiifel aan. Het ver-
 taal van Guido Gezelle is ontleend aan
 een geschiedkundig document, van aller-
 ste schatte, namelijk de Chronik der
 Abdi van St-Truiden, opgenomen in het
 standaardwerk van verscheiden, de Monu-
 menta Germaniae Historica, Scriptores t. X,
 en met veel verbeteringen heruit gegeven
 door C. de Borman, 1872. De abt Rudolf,
 die in dien tijd aan het hoofd der abdi van
 St-Truiden stond, is een model van geschie-
 dschrijver en cultuur de Borman, in strijd met
 hetgeen Guido Gezelle zegt, heeft de abt
 Rudolf niet zelf het geleide opgesteld,
 waarom het hier staat, maar de monnik die
 ten de pen hield werkte onder zijn lei-
 ding, want Rudolf leefde nog. Ook moet
 de tekst van Guido Gezelle een kleine ver-
 betering ondergaan: 't is niet in het 11e
 maar in het 12e boek, dat het belasterlijk
 verhaal van het wagenschip voorkomt.

Nog een paar inlichtingen voor nieuwsgie- rigen.

Dit wagenschip werd gereed gesteld in
 een woud ten Z. O. van Aken nadien de ab-
 di van Iude (Cornelmünster), en het werd
 volto id te Maastricht, waar men heider nog
 beweert beter dan elders te kunnen Carna-
 val vieren. (Zie Math. Kemp, De Bonte
 Storm, 1929, p. 89).

Het wagenschip werd ook feestelijk in-
 gevoerd te Tongeren Guido Gezelle doet
 de stadpoorten open. Die waren er nog niet
 in 1133, want de Romeinse omheining
 lag in puin, en de middeleeuwse werf
 eerst in 1257 begonnen. Die van Maastricht
 is ook van dezelfde tijd (toelichting tot op-
 rechting van 1229). Maar die van St-Truiden
 is land reeds (Zie J.E. Demarteau R.I.A.L.
 t. XX). Doch wat heeft een versterking
 tegen een Carnavaal-invasie, wanneer het
 Stadsheer met den aanvaller akkoord
 gaat. Zelfs de machtige abt van St-Truiden's
 abdi ve mocht niets tegen de Carnavaal-
 vierders. De schrijver beaamt de „bui-
 tensporigheden die twaalf dagen lang te
 St-Truiden bezagen werden. Wie er zich re-
 kening van wil geven, leze het vermeld
 werk van C. de Borman, t. I, pp. 224-225.
 Ten andere, moet wel over zijn hout
 gaan, want wanneer men na die twaalf da-
 gen dat wagenschip ook te Zoutleeuw meen-
 de binnen te voeren, daalde de hertog van
 Brabant op. Nochtan, ondanks de bedreig-
 ingen van den hertog, meenden de St-Trui-
 denaren, ge-leid door den graaf van Dun-
 las, het wagenschip toch te Zoutleeuw bin-
 nen te krijen. Maar de inwoners der stad
 Looen sloeten hun poorten, en het kwam
 tot oorlog en erze verwoestingen. (C. de
 Borman, gereid werk, pp. 226-227).

Doch op vreemde wijze moest het
 kwaad de boershand behouden, en dan
 kwam de strijd wat later toch, want de wa-
 re reden van den oorlog lag dieper.

G. S.

Ontwapening

VERSCHIL VAN TOESTAND TUSSEN ONTWAPENDE LANDE.

Verschied tusschen een sterk en een zwak land.

In een artikel dat verleden week in
 „Postrijder“ verscheen, deden we reeds
 uitschijnen dat een machtig land zonder ge-
 vaar kan ontwapenen. Mocht iemand het
 willen aanvallen, het heeft tijd en middel
 om zijn leger spoedig uit te breiden, om
 spoedig wapens bij te maken.

Dit punt wordt duidelijk in het licht ge-
 steld in de onderstaande „Samenspraak
 tusschen een Athener en een Macedoniër“. Dit
 is een uitgedachte samenspraak die be-
 hechtig een tooneel in de oudheid ver-
 plaatst, dat zich eigenlijk voor het ver-
 der van Versuilen kan afspelen, wanneer
 het stukje opge told werd. Ze is juist an-
 trekkelijk omdat men redeneert als over
 2400 jaar. Maar eigenlijk is de Athener een
 Parijzenaar, de Macedoniër is een Duit-
 scher. Hetgeen de Macedoniër voorspelt:
 de herbevestiging van Duitschland ge-
 schiedde niet dadelijk: men moest tot 1933
 wachten. Maar 'ren was ze netjes, tot in
 de punter, volgens het plan door den „Ma-
 cedoniër“ ontwikkeld, voorbereid.

Het artikel dateert van Maart 1919:
 Toen waren de harde vredesvoorwaarden
 aan Duitschland gesteld, nog niet gekend,
 want het verdrag van Versailles werd eerst
 getekend op 28 Juni 1919. Maar het was

niet nodig 't te kennen: de geschiedenis
 had reeds minstens eenmaal den weg ge-
 toond.

Na de overwinning van Jena (verdrag
 van Tilsit 1807), was Pruisen ontwaand,
 en de hoogste getalsterkte van het leger
 was door Napoleon I op 42.000 man bepaald
 geworden. Maar deze schikking werd feitel-
 ijk ontbroken door Schamhorst en Ciesle-
 ran, die iedere troepenafdeeling vernieuw-
 den, zohat t de reenten eenigzins met
 de krijsoefeningen vertrouwd waren. Zoo-
 deende kon Pruisen, in 1813, binnen korten
 tijd een leger van 150.000 op de been bren-
 gen.

Verklaringen van Foch.

In een interview aan Ward Price corres-
 pondent van Daily Mail toegestaan (zie ge-
 zegd blad, 20 Juli 1919), op de vraag: „En
 den volgenden keer? verklaarde de groote
 veldheer: „

„Wel we kunt de manschappen voor een
 leger in twee, drie maanden bijeen bren-
 gen, maar er is een jaar noodig om ze
 aan 't geel te maken. En den volgenden
 keer zal Engeland in hetzelfde geval zijn
 als volgenden keer. Het zal niet gereed zijn,
 en wij zullen op de komst zijner troepen
 moeten wachten...“

De Volkenbond.

Sprekende over den Volkenbond verlaar-
 de Foch van een correspondent van de Chi-
 cago Tribune, in Maart 1920:

„De Volkenbond? Maar ik kan u niets
 daarover zeggen, voortest omdat ik sol-
 dataat ben en de Volkenbond buiten mijn
 bevoegdheid is: op de tweede plaats, om-
 dat ik mijn meening niet zeggen kan over
 iets dat niet bestaat zoals de Volkenbond.
 Het is zeker een prachtige opvatting, maar
 niets meer. Te onvoorwaardelijk bestaat de
 Volkenbond slechts met naam. Overigens, ik
 denk niet dat de Volkenbond den wereld-
 vrede en de veiligheid van Frankrijk kan
 verzekeren. Zelfs indien men hem kan tot
 stand brengen, zal hij, gedurende langen
 tijd ten minste, er niet in gelukken de tank
 te vervullen die hem is toegedacht...“

Duitschland dat niet verpletten, niet
 verkneld werd door den oorlog. Blijft
 steeds een erge bedreiging voor Frankrijk,
 en Frankrijk moet nu alleen aan het ge-
 vaar het hoofd bieden. In deze voorwaar-
 den kunnen wij ons niet tot een theorie
 hevelen, die zeker een mooie toekomst-
 droom is, maar die juist door degenen die
 hem vooruitzet hebben, verworpen werd.

Ik verwerp niet definitief het geacht
 van den Volkenbond, maar wij zullen zijn
 toeherning in plaats van heftens be-
 schermingsmiddelen eerst dan kunnen aan-
 vaarden wanneer hij zijn werkdadigheid
 zal bewezen hebben. Welnu, op dit oogen-
 blik denk ik dat de Volkenbond geen wer-
 dade kracht voor den wereldvrede uit-
 maakt.“

Aan den Volkenbond kracht geven?

Er zijn vindingen zoodien naar voorbijge-
 gaan. Nog is de Volkenbond niet gereed
 en hij zou moeten zijn: Een zoer lechtig
 eger ter toeherning van het geel recht
 in de wereld dat men zijn uit praken niet
 zou durven te overtreeden.

Om dit tege te hebben zou hij moeten
 beschikken over een weermacht, sterk ge-
 noeg om de woeds zijn gezag met dwang te
 doen aanvaarden.

Wanneer echter in een zitting waar in het
 daarover ging, Frankrijk door zijn gevel-
 plichtingen liet verklaren dat het leereid
 was zijn leuchtloot ter beschikking van den
 Volkenbond te stellen, werd dit aanbod
 naar kelties onthaald.

Immers laten we even veronderstellen,
 dat door verschillende landen de leuchtloot
 ter beschikking van den Volkenbond ge-
 steld werd, dan zijt ge niet verder dan nu,
 want de bevelhebbers en de effectieven
 der vloot blijven hun nationaliteit behou-
 den, en een orde van hun regering is vol-
 doende om dat contingent zijn deelname te
 doen opzeggen, te doen weigeren, of om
 alleen het deel van het eigen land te be-
 trachten.

G. S.

Samenspraak tusschen een Athener en een Macedoniër

— Ik vraag u, Macedoniër, geen nieuws
 over uw verzotheid, want sedert wij den
 wapenstilstand onderteekend hebben, is uw
 gang nog immer zoo opgeruimd geweest,
 uw ogen vierten nog nooit zulke vuur-
 stralen, en men zag u pluin niet eens
 roo vrolijk op uw helm dragen. Maar ik
 zou we de vreugde van uw blijdschap wil-
 len vernemen, indien ik, ten minste, niet
 onbescheiden ben.

— Ik ben geenszins in verlegenheid, o
 Athener, om u de reden van mijn tevreden-
 heid te zeggen. Ik ben slechts een solda-
 at, zoals ge zegt, maar ik ben niet al-

leen goed om schrik te verspreiden en ik
 heb klare ogen. Welnu thans hebben uw
 overheden, de archonten, die in den tempel
 van de godin met den boschuil zetele, voor
 het eerst een beslissing genomen die mij
 niet tevredenheid vervult.

— Wat hebben ze dan beslist dat zoo
 eigenaardig is en zoozeer tegen het belang
 der Cité ingaat, opdat zij het zoudt goed-
 keuren? Dat is dan nu heel anders gewor-
 den, o Macedoniër. Want gisteren viel 't
 i. verwijtingen tegen hen uit, omdat ze u
 veroordeelden tot het betalen der schade,
 die ge in onze velden en wijngaarden hebt
 aangericht.

— Dat is waar. Maar hoeden hebben ze
 mij de ziele hoop der wrak weergegeven.
 Zij kanten uwe wijngaarden op onze kosten
 in leuven. Wij zullen terugkomen om ze
 te verwoeden, en het met vijolities ge-
 koonde volk zal ondervinden van welk
 stof de Barbaren gemaakt zijn.

— Ik begrijp u niet.

— Ik ga u licht geven. Hebben de ar-
 chonten niet beslist dat wij de Macedoniërs
 voortaan slechts drie legerkorpsen (phal-
 angen) onder de wapens mogen houden?
 — Wat zij zegt is volkomen waar; er is
 geen letter aan geboen, en hun dreuf is
 zeer wijs, vermits zij een volk zijt dat noch
 geel, noch gebod, noch eed kent. Men moest
 u buiten staat stellen, om den oorlog te
 herbeginnen. En zij kanten hem niet herbe-
 ginnen met drie legerkorpsen.

— O bakker van runder koekjes, ge weet
 toch, niet alle hout is timmerhout.

— Waar wilt ge heen?

— Indien gij bedenkt dat niet alle hout
 voor timmerhout dient, zult ge ook wel
 begrijpen dat er eenig verschil is tusschen
 een leger van jongelingen, die nauwelijks
 de choel, het werkhuif, of den akker ver-
 laten hebben, die gelijk zijn aan tedere
 vliegskoppen, en een leger van oude sol-
 daten met frontstrepen hard als hout van
 aborn of steenk, waarvan ze zeker ge-
 maakt zijn, en daarenboven ruw en onver-
 bidlijk.

— Ongetuifeld, er is geen vergelijking
 mogelijk. Houder van de laatste zijn
 alreel twee- en driemaal van de eerste waard.

Zeer wel, en zeldaar juist waarom ik
 u heb verhoed. Want uwe archonten laten
 ons voortaan slechts toe een klein leger
 van oude soldaten te onderhouden. Een
 klein leger maar oude soldaten! O liefdij-
 el, en het is om de volk! Gij meent dat
 ge, voor al te van de veld lagen en van
 hun bleef af-eluwelijkenheden verlost zijt.
 Gij verbeeldt u dat uw overwinning
 van den dag u voortaan zal toelaten naar
 welkeer schep te gaan of te huis te bli-
 ven, te lieke en af te schepen feesten en
 proestien bij te wonen, met de kotabus
 te spelen, als echte pleziermeesters te be-
 ven, en van 't moerke tot te wonen van
 met uit te spelen: lo! lo! En hetzelfde
 tijdstelt ge ons het middel ter hand, waar-
 de wij, als het uir gekomen is, zullen
 weerkamp bemeten.

Maar hoe zult gij den oorlog herbe-
 ginnen met drie legerkorpsen (phalagen)?

— Bij Jupiter! Verbeeldt gij u dat onze
 jonge Macedoniërs voortaan zullen ver-
 boden de rekken dragen als de mensche, en
 hun tuit van doerbeenen met wol te spin-
 nen? Zij zullen geen grijs kostuum meer
 dragen, en gisteren dat uw ogen schokt,
 maar het is in kleed met dat den Korym-
 bent maakt. Gij gant hun toch niet ver-
 beelden de jabs-tria (wortelperk) te be-
 zeken, en hoe zoudt ge het aanleeren om
 zik te bed te doen naleven? Welnu in de
 jabs-tria zullen wij, de onerent, hen sefe-
 ren in de athletische spelen en in de wor-
 steling, we zal en hun leeren hoegschoten,
 hen hoe en marscheeren en loopen. Zult gij
 de vereeniging van vromsten af-chaf-
 fen, waarin zij zullen voortgaan met de
 rathel en krecht hutter lesentat te
 onderhouden? Petzen de kracht van een
 leger uitmaakt dat is het hard. Denk goed
 na alvorens te antwoorden. Kent gij veel
 kaders die soldier zijn dan een phalanx
 van oude soldaten die den oorlog nidege-
 markt hebben?

Ik beken het zonder dralen. Het is
 mij pijnlijk u gelijk te geven, maar ik be-
 schuit dat de archonten, indien zij hun
 dreuf behielden gebrek aan voortuicht
 zouden toeten en het Noelid zouden uit-
 dragen. Verlicht hen, o godin, o Promachos,
 gij die de steden bewaakt, o Area! u De-
 mocratie!

— Maar er is nog iets anders, o Athener!
 Wanneer uw voorouders eertijds beslist
 hebben de huurleers af te schaffen, en
 hun leers enkel uit burrs samen te stel-
 len, hebben ze dit zonder redenen gedaan?

— Klaarlijklijk hadden ze er redenen
 toe. Maar dit is zoo lang geleden, dat ik er
 geen herinnering meer van heb. Dat is ge-
 noed in den tijd van die republieken die
 door de konieke dichters de „oude baar-
 den“ genoemd werden.

— Antwoord mij, bid ik u, en ik wil u hun
 redenen doen weervinden. Is het uw doel
 den oorlog voor immer van uw Cité te ver-
 wijderen?

— Wij hebben er geen ander.

— Welke cité zal, zoals Ilysses aan zijn
 schepmaat, meest aan den vrede houden,
 de rit: die enkel huurtroepen naar den oor-
 log stuurt, of die welke er al haar kinderen